

BEÖTHY CECILIA S.M.

INDULJUNK A FÉNY HONÁBA FEL! (BÚCSÚ SZALÉZIA NÖVÉRTŐL)

Mi, akik jelenleg együtt élünk Szalézia Nővérünkkel, többnyire már csak a szellemében és lelkében fiatal, mozgásában és életvitelében lendületesen friss társunkat ismerhettük. Milyen lehetett fiatalon? – gondolkodtam sokszor tünődve, amikor kecses törékeny természetét, zárkózott, megfontolt, higgadt és mégis minduntalan bizakodó, optimista, erőteljes arcvonásait kutattam. A Misszió-társulattal alig több, mint 13 éves kapcsolatomban egyik legtitokzatosabb nővéralakja ő volt. Hallani lehetett ezt-azt múltjából, de csak szűkszavúan, érintőlegesen, pedig nagyon szerettem volna többet tudni róla. Egyszer kezembe került egy fénykép, amelyen a nővérek egy csoportja volt látható, amint lépcsőn haladnak felfelé a társulati kápolnába. A kép alatt felirat volt: "Induljunk testvérek a Fény Honába fel!" A nővérek között volt egy valószínűtlenül fiatalnak ható törékeny, kerekarcú nő: Vadas Éva. Ő már akkor is véglegesen tudott dönteni, mint 92 életévének minden programjában. Pedig azt is rebesgették hatvan évvel később a szűkszavú nővérek, hogy az egyetlen gyermeket eleinte nem szívesen engedték szülei az ígéretes zeneművészeti tanulmányaiból a szerzetesnői hivatásba. Ő viszont más úton akart elindulni a Fény Honába fel!

Ki voltál Te tulajdonképpen, Szalézia Nővér?! – kérdezgettem még életében szó nélkül; mert nagyon tudta őrizni személyisége belső zárt celláját, a titkok helyét – ahová egyedül talán Istennek volt teljesen szabad betekintése. Kérdezgettem erről őt itt, a Krisztinai kápolnánkban is, hamvai előtt térdelve, és most Benneteket is megkérdezlek, akik idejöttetek, hogy a szerzetesnőtől, Szalézia nővértől vegyetek búcsút. Holnap a Bokorbeli Testvért méltatják majd Neki járó bensőséggel és akarata szerint kísérik pihenni addig, amíg Teremtőnk Szavára hamvaiból örök életre támadunk fel testünkben is.

Ki voltál hát földi életedben, Vadas Éva Szalézia? Ti, akik most itt vagytok a Krisztina körüli Szociális Missziótársulat Anyaházában, azt tudhattátok, hogy 92 évvel ezelőtt született, 1911-ben. Élete áthidalt két világháborút, békés és viszontagságos korokat. Nála nem volt problémás a döntés: már 21 évesen tudta, hogy szociális missziót akar végezni egész életében Isten dicsőségére és embertársai javára. 1935-ben már letette első fogadalmát, egy életre elköteleződött a karizma mellett, és többször hangsúlyozta nekünk, hogy ezt soha nem bánta meg. 1950-ig, a szerzetesrendek feloszlásáig, tehát a belépésétől addig eltelt 18 év alatt, a Társulattal kórház-, fogház-, családmisszióban tevékenykedett, egyesületeket támogató, előadásokat tartott, admi-nisztrációs munkában vett részt. Ismerjük életének ezt a részét többnyire és azt is, ami 1999. május 27-e óta történt vele, amikor 49 távol töltött év után valami isteni előrendelés folytán ugyan-oda került vissza, arra az anyaházi 2. emeletre, ahol hőszeretett novícia-társaival, köztük a fiatalon meghalt, oly sokszor emlegetett Fidélkével együtt a téli hónapokban betörték a mosdótál vizének felső rétegét ahhoz, hogy mosakodni tudjanak. Ennek ellenére ő itt – akkor és most is – boldogan, megelégedetten élt.

Azt már kevesen tudják az itt élők közül, hogy 1950-től 1999-ig is boldog és megelégedett volt. A szétszóratás ideje alatt Vadas Éva a Bokor Közösségben találta meg azt a szociális-karitatív eszményt, amelyre érdemesnek tartotta feltenni egész életét. Teljes emberséggel, tudatosan vállalt ezért mindent, amit elvei megkívántak. Vállalta a lakatosi, majd posztógyári munkát, a nélkülözést, az akkoriban elvűségért járó hosszú, súlyos börtönéveket. Pedig, „Éva néni” – azt hiszem – teljes mértékben átszenvedte a félelmeket, a nyomort, a megaláztatásokat és mindent, ami emberi természetének rosszul esett. Mégis mindhalálig hű maradt önmagához és elveihez. Hogyan volt ez lehetséges? Isten kegyelme mindig vele volt, és közösségei is. A Bokor Közösség volt élete közel 50 éves szakaszának csúcса és forrása. Bárkiről tett onnan említést, ezt mindig a legmagasabb elismerés, a legmélyebb elkötelezettség szintjén tette. Pedig ő is megette ott a magáét az elesett, rászoruló „legkisebbek” között. Kisebb regényt kitesz azoknak a visszafogott méltatásoknak a száma, melyekben Bokor testvérei már eddig is megemlékeztek róla egymás között.

1997-től ismét itthon voltál közöttünk, nővéreid között, Szalézia Nővér! Boldogan újságoltad, hogy a legszebb szobát Te kaptad, s bár ott csak személyes holmijaid és könyveid voltak, melyek „vagyonodat” képezték, az összes többit a Rend és a Bokor-testvérek adták, Te mégis boldog voltál, mert a szegénység nálad a legnagyobb emberi erények közé tartozott. Sokszor töprengtem azon, hogy

parányi nyugdíjad hogyan futotta mindenre? Még adakozásra is. Emlékszem, egyik nővértársunk pár éve kórházba került és Te azonnal felajánlottál kezeltetésére egy nagyobb összeget, méghozzá véglegesen. Mindig jó volt Rád nézni és Hozzád bemenni, Veled beszélgetni, mert rajtad, körülötted és benned minden finom rendezettséget mutatott.

A Farkas Edith Szeretetotthon lakóinak látogatását ajánlottad fel rendi munkaként és valóban, hűségesen látogattad emeleteden lakótársaidat, amíg el nem tört a lábad.

Boldogok voltunk, ha Szilveszter Atya mellett ültél a rekollekciós beszélgetéseknél, mert üdítő társaságod mindig színt, életet ajándékozott környezetednek. Sohasem feledjük, hogy milyen hatással voltál keszthelyi iskolásainkra, amikor a Tusnádi utcában találkoztak és elmélkedtek Veled.

Szívesen, örömmel hordtad a rendi ruhát minden ünnepi szentmisén. Így őrizzük emlékedet emléklapodon és szívünkben is. Hálásak vagyunk Istennek, hogy személyedben olyan nagy öreget ismerhettünk meg, akit maga Farkas Edith fogadott és akinek lényén átragyogott valamiféle klasszikus misszió nővéri jellegzetesség. Pedig emberi gyengeségeid is voltak. Bármennyire készülődöttél is, féltél a haláltól, a szenvedéstől. Hűséges emberszereteted betegágyad mellé sok hálás nővért, ápolókat és testvért, barátot vonzott, de nehezen élted meg a kiszolgáltatottságot. Itthon szerrettél volna meghalni imádságos nővéri közösségben. Ez a vágyad nem teljesülhetett.

Hisszük azonban, hogy a gyötrelmes napok végén Égi Jegyesed mosolyogva hívott: „Jöjj, kedvesem, jöjj!” Készen vár rád a hűségesek részére az idők kezdetén elkészített korona!

Szalézia Nővér! Te, aki a tieidet mindig nagyon szeretted legközelebbi családtagjaidtól kezdve szerzetestársaidon át a Bokorbeli testvéreidig, a rádbízottakig, maradj velünk a síron túl is. Az Örök Fény Honában járj közbe a kis Missziótársulatért, amely büszkén vall magáénak! Adj, Uram örök nyugodalmat Szalézia Nővérünknek.

ÁMEN

TÉGED KÉRÜNK ATYA-ISTEN,
SEGÍTS, BENNÜNK ERŐ NINCSEN!
KÜLDD SZENTLELKEDET, KI BENNÜNKET
VÍGASZTALJON, ÉBRESSZEN!